

Чумаки.

Збором замовлень та доставкою товарів займались чумаки. Коли вони вирушали за сіллю, то запрягали волохатого мамонта у величезного воза та грузили в нього крім курей, гусей, свиней, корів, невеличкого віслючка сідали самі тай вирушали у подорож. Під'їжджаючи до якогось села чи міста чумаки паркували мамона на об'їзній. Самий досвідчений чумак сідав на віслючка та їздив по хатах збираючи замовлення або віддаючи товар. І так від села до села від міста до міста. Нарешті досягнувши Криму, з'ївши по дорозі всіх тварин, крім віслюка, вони починали добувати сіль та грузити на воза. Віслюк знав, що на заповненому сіллю возі, місця для нього вже не знайдеться, тому як правило тікав.

.... За сотні років таких віслюків назбиралося десятки тисяч вони, збираючись у невеличкі стада, потихеньку мігрували з Криму в херсонську область в Асканія-Нову. Там, в багатих соковитою травою степах, вони мирно паслись. Через багато поколінь вони еволюціонували, стали трішки вищі та вигоріли на сонці.

Багато років по тому якийсь бовдур назвав їх "Лóшадь Пржева́льскогò"

....

Перед від'їздом Чумаки на місцевому базарі купували місцевого віслюка, який йшов до них із задоволенням. Оскільки мамонти Крим не любили то всі товари перевозились на віслюках. Чумаки чіпляли віслюка мотузкою до воза тай рушали, а він, підстрибуючи від задоволення, чимчикував за ними.

На зворотному шляху, збір замовлень та роздача товарів відбувалась так само. Від села до села від міста до міста. Під'їжджаючи до якогось села чи міста чумаки паркували мамона на об'їзній і самий досвідчений чумак сідав на кримського віслюка та їздив по хатах збираючи замовлення або віддаючи товар. Поки чумак заходив у хату та спілкувався з господарями, біля віслюка збиралася вся місцева птиця худоба і він розповідав їм про далекий Крим, про тамтешні звичаї, рослинність та погоду. В ці хвилини в селі панувала тиша, не гавкали навіть собаки!

Якось так.